

Dagen – en adventsprædiken

Traditionen tro bringer catholica.dk
en adventsprædiken, denne gang af
p. Anders Piltz o.p.¹

Af Anders Piltz²

*Vær ivrige for at stå uplettede og lydefrie for Gud i fred
2 Pet 3 14*

Advent betyder komme. Vi venter på Herrens andet komme ved tidernes ende. Vi ved, at alt skal blive godt til sidst, derfor håber vi. Hver gang vi samles til messe, styrkes vi i håbet til fremtiden. Advent er frem for alt håbets tid i kirkeåret. Hør, hvilket glædeligt budskab der prædikes i dag i Peters Andet Brev: "Den dag skal himlene forgå med et brag, og elementerne vil brænde op, og jorden og alt det menneskeskabte forgå. Men efter hans løfte venter vi på nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor. Når nu alt dette må gå i opløsning, hvor helligt og gudfrygtigt bør I da ikke leve, mens I venter på *Guds dag*?"³

Den dag viser det sig, at der findes en retfærdighed, som skal triumfere. Hvor mange gange må vi ikke sukke over tyngden af menneskeslægtens samlede erfaring: der findes ingen retfærdighed her i verden. Men i dag hører vi: "Vi venter en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed hersker." Retfærdighed, det betyder en tilstand af genoprettet retfærdighed. Ethvert misforhold, lige fra den mindste uretfærdighed til krig og massakrer, er det samme som en forstyrrelse af den gode orden, der efter Skaberens mening skal råde i skabningen. Fred er genskabelse af dén orden, af retfærdighed. Men hvem skulle kunne genoprette, hvad koncentrationslejrens fanger har måttet lide, de ukendte ofre for vold, tortur og undertrykkelse? Intet menneske. Kun Gud. Han glemmer ikke et eneste menneske, som han har skabt i sit billede. Dagen kommer, den dag vi venter på, da alt skal blive åbenbaret. Her på jorden blev Jesus Kristus selv uskyldigt dømt ved Pontius Pilatus' domstol. Da skal hele verden stå for Kristi domstol. Guds retfærdighed skal triumfere over al menneskelig

¹ Fra prædikensamlingen *Som regnet och snön*, 1995

² Oversat fra svensk af Jacob Thomsen

³ Jf. 2 Pet 3, 10–13

uretfærdighed. Kristi død og opstandelse er genoprettelse for alle uskyldigt dømte. I et univers, hvor alt andet er så forunderligt indrettet, skulle retfærdighed ikke findes dér og til sidst sejr? Vi tror på Jesus Kristus, som er opstået fra de døde og skal komme igen for at dømme levende og døde.

Den dag skal Guds rige komme, og efter den endelige dom skal de retfærdige herske sammen med Kristus. De vil få et forherliget legeme og en forherliget sjæl, præcist som Kristus har efter sin opstandelse. Mennesket og hele jorden er intimt forbundet med Kristus. Han blev menneske for at forvandle menneskets vilkår. Derfor vil også jorden blive forvandlet. Det er en vidunderlig trøst. Denne skønne jord, som bringer os så mange glæder med alt det skønne, der findes på den, vil opløses og forvandles til en ny jord, en forherliget jord. Den jord, vi nu træder på, er sønderrevet og såret af menneskets ondskab og uretfærdighed, den er mishandlet og skændet af menneskelig ødelæggelsestrang. Ganske ligesom uretfærdighed er en krænkelse af menneskets værdighed, således er forbrydelse mod jorden, ødelæggelse af miljøet, en krænkelse af skabningens værdi og værdighed. Abels blod, de myrdede brødres blod, råber fra jorden, der selv er forurenet og plettet af menneskets umådelige hævdelsestrang. Men jorden skal forvandles og deltage i Kristi opstandelse. Ørkenen og ødemarken skal glæde sig. Støvlen, som krigeren har på i kamplarmen, og kappen, der søledes i blod, alt den slags skal brændes op og fortæres af ild. Da går løftet i opfyldelse: Gud skal sammenfatte alt i Kristus, i himmel og på jord, og Gud bliver alt i alle og vil aftørre alle tårer; døden vil ikke mere findes, heller ikke gråd, angst og lidelser, for den gamle ældede verden vil forsvinde. Skabningen lever nu i håbet om befrielse. Og eftersom vi har fået Ånden som en førstegave, mærker vi særlig tydeligt plagen og tyngden af, at verden endnu ikke er befriet. På grund af vort store håb mærker vi endnu mere lidelsen. Da vi ved, at enden bliver god, mærker vi tydeligere, hvor uforløste vi selv og vor jord endnu er.

I Eukaristien smager vi allerede nu den nye jord og den nye himmel. Kristus kom til jord, han fik et levende menneskes sjæl og legeme. Hans velsignede legeme, som undfangedes af Helligånden i Jomfruens skød, blev dannet af denne jords elementer. Ved sin opstandelse fra de døde forvandlede hans legeme til den kommende verdens sakramente. I det forvandlede brød og vin bliver allerede nu en lille del af vor elskede jord forvandlet til den kommende herlighed. Både materien og vor menneskelige verden bliver forvandlet. Allerede nu smager vi og drikker den gode jords goder, når vi spiser og drikker hans legeme og hans blod. Vi forkynder hans død, indtil han kommer. Vi smager den kommende jord og himmel, hvor menneskene er blevet rene, genoprettede, hvor alt er retfærdighed, hvor den gode skabelsesorden er genoprettet, hvor alt skal forherliges, sådan som Kristus er blevet forherliget.

Lad os forvalte den lille del af jorden, vi har fået, med den respekt, som tilkommer skabningen. Den skal forvandles til den nye himmel og den nye jord. Det giver det rette perspektiv på menneskelivet. Dette er den rigtige miljøøkologi. Alt skal forvandles på *Guds dag*. Lad os da i forventning om den store dag leve helligt og fromt, i fred, rene og udadledige, så at vi fremskynder Kristi komme. Amen.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk